

РЕШЕНИЕ

№ 6954

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10844** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Й. Ж.- гражданин на С. срещу Заповед рег. № 513з-11307/24.09.2025 година на За – началник отдел „ Миграция“ при СДВР – Главен инспектор, с която последният на основание чл.26,ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал-1,т.23 от ЗЧРБ отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление – вх. № 103524/11.09.2025 година за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ от Й. Ж., [дата на раждане] – гражданство С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че административният орган не е анализирал приложените доказателства и неправилно е приел, че е са декларирани неверни данни, след като не е намерен на адреса, на който е посочил, че ще пребивава, а е достатъчно да има жилище и според практиката на ВАС няма изискване чужденецът непрекъснато да пребивава на адреса, а е достатъчно към момента на получаване на разрешението да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището и обстоятелството, че оспорващият не се е намирал на адреса към момента на проверката. Сочи се още, че при издаване на отказа са допуснати и съществени нарушения както на административно- производствените правила, така и на материалния закон и се иска отмяна на отказа. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Й. Ж. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Н. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на

жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-ЗА Началник отдел“ Миграция“ при СДВР- Главен инспектор редовно и своевременно призован, не изпраща представител, но от процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита, в която прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и заявява претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства-е видно, че със Заповед №513з-2396/24.03.2021 година на Директор СДВР е опровомощен държавният служител , заемащ длъжността – Началник отдел“ Миграция“ при СДВР да осъществява дейностите по издаване или отказване издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване.

Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 година на Директор СДВР поради възникнала служебна необходимост възложил на главен инспектор С. Т. С.- Началник сектор „ Незаконна миграция“ при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел“ Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

От представеното Удостоверение на Сектор“ Човешки ресурси“ при СДВР е видно, че С. Т. С.- Началник сектор „ Незаконна миграция“ към отдел „ Миграция“ при СДВР му е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността- Началник отдел“ Миграция“ при СДВР считано от 19.05.20225 година до отпадане на необходимостта.

На 11.09.2025 година оспорващият депозирал Заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на основание чл.24,ал.1, т.6 от ЗЧРБ, като към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.14,ал.1 от ППЗЧРБ.

На 23.09.2025 година до За -началник отдел „ Миграция – СДВР- Главен инспектор е депозирана Докладна записка от старши полицаи в група „ А.“, в която посочил, че на 19.09.2025 година около 14 часа съвместно с друг служител са извършили проверка във връзка с подаденото заявление на чуждия гражданин Й. Ж., гражданство С. на посочения в Заявлението адрес- [населено място], [улица], №130, ет.1, ап.3, като на място са установил лицето О. А.- собственик на жилището, която заявила, че никога не е виждала търсения чужденец и че на адреса живее сама, но поради напредналата си възраст не може да даде писмено сведение. Провели са разговор с А. А. от ап.4, който е заявил,че в ап.3 живее само О. А. и не е виждал търсения от чужденец , проверили са и адреса, на който чуждият гражданин е заявил , че използва офис на фирма „ Л. Транспорт Й. С.“ - [населено място], [улица], № 16,вх.1, ап.4, като на място са установили Адвокатска кантора с адвокат А. А.- син на О. А., който е заявил, че съдейства на оспорващия с документите по подаденото заявление за пребиваване и същият само преминава през България , без да отсяда в жилището на [улица], както и при нужда може да му осигури помещение в Адвокатската кантора за осъществяване на срещи и кореспонденции, но е отказал да предостави писмено сведение, а от приложените справки от АИС ГК е установено, че оспорващият има множество влизания и излизания от РБ като напуска страната в рамките на деня на влизане.

На 23.09.2025 година е изготвено Становище до За- началник Отдел“ Миграция“,с което е предложено да бъде издадена Заповед за отказ по заявлението на оспорващия за предоставяне право на продължително пребиваване.

На 24.09.2025година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, с която отказал предоставяне право на продължително пребиваване на оспорващия в РБ.

Заповедта е връчена на оспорващия по реда на чл.18,ал.9 от АПК на оспорващия.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля А. се установява, че знае с какво се занимава оспорващият- има фирма за международен превоз на товари, предоставил е жилището си находящо се в [населено място], [улица]на оспорващия и предвид факта, че оспорващият извършва и сам международен превоз на товари около 80% от времето е на път.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява основателна.Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед, рег.№513з-11307/24.09.2025 година на За- началник Отдел „Миграция“ при СДВР- Главен инспектор представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник отдел“ Миграция“ при СДВР. По силата на чл.23,ал.7 от ЗЧРБ -директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. От своя страна с изрична Заповед от 24.03.2021 година е предоставил правото на държавния служител, заемащ длъжността- Началник на Отдел“ Миграция“при СДВР да издава или отказва издаването на Разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване. Заповедта е издадена при условията на делегирани правомощия чрез използване на изрази- или оправомощени от тях длъжностни лица. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на

изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето С. С. към датата на издаване на Заповедта е изпълнявал функциите по общо и непосредствено ръководство на Отдел „Миграция“ е бил определен за Началник отдел „Миграция“ при СДВР със Заповед на директор СДВР от 15.05.2025 година считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл.26, ал.1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#).

Заповедта е мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на заповедта За- началник отдел „Миграция“ при СДВР е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и да нарушаване на материално- правните разпоредби.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл. 14, ал.1о т ППЗЧРБ е посочено, че за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага- копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33г, ал. 4 от ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-

малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. При първоначално предоставяне право на продължително пребиваване по реда на глава трета "а" ЗЧРБ заявлението се подава не по-късно от три месеца от влизането на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до четири месеца от датата на подаването му. При правна и фактическа сложност или необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен до три месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени до изтичане на удължения срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. За взетото решение чужденецът се уведомява писмено по реда на АПК.

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си на основание 14 от ППЗЧРБ приложил изискуемите документи. Не намирането на оспорващия на адреса на дата 19.09.2025 около 14.00 часа година по никакъв начин не води до извод, че оспорващият е представил неверни данни относно ползването на адреса. ВАС е имал повод да приеме, че нито в Закона за чужденците в Република България, нито в Правилника за прилагането на този закон има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището. За осигуряването на последното оспорващият е представил доказателства”.

Не намирането на оспорващия на адреса, заявен за пребиваване, не води до извод, че към датите на проверката, лицето е пребивавало на различен от посочения в заявлението адрес, следователно не е установено наличие на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ - лицето да е представило неверни данни. Този извод следва от факта, че от извършената проверка от полицейски служители е установено единствено, че към датата на проверката-24.09.2025 година чужденецът не е намерен на адреса. Доколкото обаче няма законово задължение за чужденеца, за да получи правото на продължително пребиваване, да обитава определен период от време без прекъсване адреса, който е посочил в заявлението, и на който има осигурено жилище, то не намирането на адреса на 24.09.2025 година при извършената проверка не може да обуслови приложение на чл.10, ал.1, т.23. Дори и чужденецът да е нарушил свое задължение /произтичащо от други закони/ да посочи новия си адрес, на който се е преместил и пребивава след получаване на разрешението, това нарушение не е основание за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване. Освен това, приложението на правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага неверните данни да са декларирани

пред органа или съответно - документът с невярно съдържание да е предоставен от лицето, кандидатстващо за предоставяне на право на пребиваване, а не от трето лице - в случая от подписалия декларацията по чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ собственик на имота, посочен от чужденеца като адрес за пребиваване в заявлението му за кандидатстване. Административният орган не може законосъобразно да извлече извод за декларирането от чужденеца на неверни данни въз основа на подписана от друго лице декларация и установените по делото факти не могат да бъдат подведени под нито една от двете хипотези на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, респективно, че при несъответствие на посоченото в отказа правно основание с установените по делото факти, оспореният административен акт се явява издаден при отсъствие и на материално- правните основания.

Наред с това, ако административният орган смята, че задължителна предпоставка за предоставяне на право на продължително пребиваване в хипотезата на чл. 10.ал.1,т.23 от ЗЧРБ е чужденецът в хода на административното производство по предоставяне на това право следва да обитава непрекъснато или постоянно посочения в заявлението адрес, то е следвало ясно да посочи това в заповедта с позоваване на конкретно правно основание, въвеждащо това условие като материалноправна предпоставка за предоставяне на правото на пребиваване. Изложеното по-горе води до извод, че от представените по делото доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че за получаването на разрешението за продължително пребиваване в Република България чужденецът е представил данни, които са неверни. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта. Събраните доказателства не могат да обосноват наличие на предпоставките на чл.10,ал.1, т.23 от ЗЧРБ/ в този смисъл е Решение № 381 от 13.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 8828/2015 г., на VII отд. на ВАС по идентичен случай и.РЕШЕНИЕ № 3054 ОТ 09.03.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 928/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС.

Допуснатите съществени нарушения на административно- производствените правила и на материалния закон правят Отказа незаконосъобразен и предпоставят отмяната му. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, при което следва да се извърши нова преценка на подаденото Заявление, като същото се разгледа по начина, по който е подадено, както и мотивите, изложени в Решението, а наред с това се обсъди наличието на предпоставките за предоставяне право на постоянно пребиваване така, както е подадено и в хипотезата на приложимата правна норма. С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски основателна в негова полза следва да се присъдят разноски. Но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Договореното възнаграждение е в размер на 1000 лева-заплатено в брой при подписване на Договора за правна защита и съдействие, а съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа- за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, което не е прекомерно и е в минимума на Наредбата, като не следва да бъде редуцирано. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на преpraщачата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на

адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1010 лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение/ и ли 516,40 евро.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД рег. № 513з-11307/24.09.2025 година на За – началник отдел „Миграция“ при СДВР – Главен инспектор, с която последният на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал.-1, т.23 от ЗЧРБ отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление – вх. № 103524/11.09.2025 година за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ от Й. Ж., [дата на раждане] – гражданство С..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ЗА- НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ЗА- НАЧАЛНИК ОТДЕЛ „ МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ДА ЗАПЛАТИ НА Й. Ж.- ГРАЖДАНИН НА С. СУМАТА ОТ 516,40 ЕВРО/ 1010 ЛЕВА/ – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СДВР. НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: